

Amersfoort, hoofdstad van de Nederlandse Jazz

DOOR: STORMVOGEL

RABOBANK AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL, DE DAG VAN DE NEDERLANDSE JAZZ, EEMTOWN JAZZ, FESTIVAL, JAZZ PODIUM AMERSFOORT, AMERSFOORT JAZZ TALENT AWARD, STICHTING JAZZ, TALENT AMERSFOORT... MEER EN MEER PRO...LEERT AMERSFOORT ZICH ALS HOOFDSTAD VAN DE NEDERLANDSE JAZZ. MET NAME STICHTING KEISTAD JAZZ ONTPLOOIT DIVERSE

INITIATIEVEN OM DIT PRESTIGIEUZE PRO...EL TE BESTENDIGEN. DE AMERSFOORTSE STICHTING (DIE ALS DOELSTELLING HEEFT "HET SCHEPPEN EN BEVORDEREN VAN DE BELANGSTELLING VOOR DE JAZZMUSIEK") MEENT DAT ZIJ MET DE GEMEENTE OP ÉÉN LIJN ZIT WAT BETREFT HET VERSTERKEN VAN KUNST EN CULTUUR IN DE STAD. ZIJ NOEMT AMERSFOORT EEN "STAD WAAR PLAATS EN RUIMTE IS VOOR EEN VERDERE ONTWIKKELING VAN DE BESTAANDE JAZZ-INITIATIEVEN EN NIEUWE INITIATIEVEN VAN HARTE WORDEN VERWELKOMD".

Amersfoort Jazz festival

Stichting Keistad Jazz wil van Amersfoort jazzstad nr 1 van Nederland maken. "Amersfoort wil de 'jazztown' van Nederland zijn" was de kop van een artikel in AD/ AC in januari 2007, waarin verder betoogd werd dat Amersfoort in de ban is van jazz. Speerpunt in deze beweging was en is festival Amersfoort Jazz. Math Meester stond aan de wieg van dit festival, gevolgd door Theo Caldenhoven. Na diens overlijden kwam de organisatie in handen van Alexander Beets, jazzentrepreneur, nauw betrokken bij evenementen als Noorderslag en De Dag van de Nederlandse Jazz en een van de drijvende krachten achter opleidingsinstituten als de Fontys Rockacademie in Tilburg en IMMER, Institute Music Management Education Research.

Dankzij een financiële injectie van hoofdsponsor Rabobank in 2005 werd het festival vlotgetrokken en tot en met 2009 veilig gesteld. Amersfoort Jazz is in enkele jaren uitgegroeid tot één van de grootste gratis outdoorfestivals van Nederland, waar de top van de Nederlandse lichte muziek graag verschijnt om te concerten op een van de vele podia. Er is een groeiende toestroom van bezoekers tot jaarlijks gemiddeld 110.000, waarvan een

groot deel afkomstig is van buiten Amersfoort. De groei blijkt ook uit het feit, dat de organisatie in staat is om steeds meer internationale sterartiesten naar Amersfoort te krijgen, zoals Gino Vannelli (2007) en Deborah Brown (2008).

Jazz Initiatieven

In het kielzog van het succes onstonden door de drie jazzmusketiers her en der nieuwe jazzinitiatieven in Amersfoort. De succesvolle concertreeks Jazz op Maandag is zo'n initiatief van Keistad Jazz. De drie 'jazzmusketiers' Stormvogel, Lodewijk Bouwens en Alexander Beets wordt sinds januari 2007 om de week een concert gegeven in Stadscafé de Observant te Amersfoort. Daarbij worden bijzondere gastsolisten uitgenodigd, zoals Hans Dulfer, Saskia Laroo, Ben van den Dungen, Sjoerd Dijkhuizen, Ladybirds, Lils Mackintosh en vele anderen. Behalve Jazz op Maandag in Stadscafé de Observant, Jazz Podium Amersfoort in Theater Borra en in de Kamers (Vathorst), optredens in het Bergpaviljoen, Sober en 't Nonnetje, biedt Theater de Flint sinds 2006 plaats aan het minifestival Eemtown Jazz, dat recent is opgenomen in het Golden Tulip Branche project. De nieuwe stichting Jazz Talent Amersfoort organiseert met steun

van onder meer Amfors Group projecten voor aanstormend jazztalent in en rondom Amersfoort; Theater de Lieve Vrouw zet in op de crossover met wereldmuziek in de reeks Global Village.

Om dit drukke verkeer enigszins te reguleren hebben enkele organisatoren in Amersfoort zich kortgeleden verenigd in een nieuw samenwerkingsverband genaamd Jazzin' Amersfoort. Op Festival de Muzen 2008 werd het initiatief 'Jazz aan de Amer' gelanceerd, waarin uiteenlopende musici en initiatiefnemers uit de regio zich gezamenlijk profileren. In aanloop naar het festival van 2009 zullen gedurende een week talloze jazzinitiatieven in de regio Amersfoort (tot en met Utrecht) worden gepresenteerd.

Dag van de Nederlandse Jazz

Met komst van de Dag van de Nederlandse Jazz in 2007 in Amersfoort, is de naam van de stad definitief synoniem aan jazz geworden. Dit evenement in en rond De Observant is hét platform voor Nederlandse jazz, waar de gehele sector in een dynamische omgeving samenkomt en in de volle breedte is vertegenwoordigd. Ook in de directe omgeving (Baarn, Soest, Leusden, Eemnes) worden meer en meer spraakmakende concerten georganiseerd,

waaronder Festival de Muzen (Baarn) en Jazzpodium Artishock (Soest). De Dag van de Nederlandse Jazz is een initiatief van BUMA Cultuur en heeft tot doel de sector sterker te maken, maar is daarnaast sterk gericht op het meer zichtbaar maken van jazz bij het grotere publiek. Gemeente Amersfoort is een van de partners, waaruit blijkt dat de gemeente werk maakt van haar culturele missie, zoals omschreven in de conceptnota Cultuurbeleid 2008 – 2015.

Amersfoort Creatieve Stad

De culturele missie van Amersfoort ligt geheel in lijn met de ontwikkelingen van de laatste jaren, waarbij Nederlandse gemeenten ijveren om zich te profileren als 'creatieve stad' door de sector te stimuleren. De oorsprong van deze hype ligt in het ideeëngoed van Richard Florida (The Rise of the creative class, 2002), die betoogt dat een grote creatieve klasse samengaat met groei van economie en werkgelegenheid. Amersfoort ligt op koers. Uit een onderzoek van Marlet en Woerkens blijkt dat de creatieve klasse zich in het midden van Nederland concentreert, met Amersfoort op een verdienstelijke zesde plaats.

Wat kun je meer willen op cultureel gebied.

HET IS WEER DINSDAG EN JE MAG ALS WETHOUDER CULTUUR WEER OPDRAVEN VOOR DE GEMEENTERAAD DIE JE AAN DE TAND WIL VOELEN OVER JE

CULTUURBELEID. OF EIGENLIJK, OVER HET ONTBREKEN DAARVAN.

De cultuurmissie van het college luidt: "Wij willen de creatieve kracht van de stad en haar inwoners versterken en zichtbaar maken. Wij streven ernaar dat kunst en cultuur onmiskenbaar aanwezig zijn in de stad en voor iedereen te beleven. Wij willen dat kunst en cultuur bijdragen aan de aantrekkelijkheid van Amersfoort, de stedelijke dynamiek en de uitstraling over de stadsgrenzen heen. Wij streven naar samenwerking met en tussen kunstwereld, onderwijs, bedrijfsleven en andere overheden om deze missie te realiseren".

Wat kun je meer willen op cultureel gebied.

In een poging dat concreter te maken bedacht men in de cultuurnota vier thema's tot 2015:

Cultuur dichterbij (kunst toegankelijk maken voor iedereen, hieronder vallen het Eemplein, cultuur in de wijken, stimuleren van etnische cultuur, amateurkunst, en de collectieve promotie van de Amersfoortse cultuursector).

Amersfoort Jong en Talentvol (doel: 40% van de jongeren onder 24 jaar moet buiten schooltijd aan cultuurbeoefening doen,

alle uitingen van kunst kleuren de stad mooier

kunsteducatie op scholen, verstrekken van kunstopdrachten aan (jong) talent, Xynix jeugdopera, stimulansen voor jongeren-cultuur, Per Expressie, D'Amor, Torenpop, onderzoek naar een cultureel jongeren-centrum, De Lieve Vrouw, Laswerk, Jonge Kunst, Scholen in de Kunst, Scholierenfestival Lava, Stichting Kunstijkroute, bevorderen repetitie- en atelierruimte, meer kunstopleidingen in Amersfoort).

Culturele Infrastructuur op NAP (Theater De Lieve Vrouw, een 2e ateliergebouw, Eemcentrum met Bibliotheek, Scholen in de Kunst, Popkelder en Archief Eemland, KadE als nieuw expositiecentrum voor moderne kunst, Rietveldpaviljoen, het ICO cluster in Vathorst, Flint, Oliemolenkwartier en Wagenwerkplaats, Mondriaan-, Armando-museum en Flehite, grote en kleine Festivals en voorstellingen in wijken, beeldende kunst in de openbare ruimte (rotondes e.d.), Waterlijn, Stichting Levende Historie, enz.)

Creatief Ondernemen (stimulans voor creatieve ondernemers en ondernemende creatieven en het initiatief COMA – stichting met bedrijfsleven die leningen verstrekt om het cultureel ondernemerschap te bevorderen).

Elk nieuw of bestaand initiatief op cultureel gebied past in 1 van de 4 thema's in bovenstaande, niet-uitputtende lijst van organisaties en evenementen. Dat zou betekenen dat alle culturele initiatieven door de overheid (= door alle burgers van Amersfoort) betaald zou moeten worden. Immers, de toetssteen

voor toekenning of onthouding van subsidie ontbreekt.

Dat gaat veel te ver. Als het al een ideaal zou zijn, is het door gebrek aan euro's niet te realiseren. Dus hoe meer verschillende initiatieven worden gehonoreerd, hoe dunner de spoeling wordt. Om te voorkomen dat alles grijs wordt, moet er gekozen worden hoe het cultuurbudget van de stad wordt verdeeld en besteed. Subsidie is een sturings-instrument, zelfs op Cultuur.

Alle podia, alle uitingen van beeldende kunst, van poëzie, van film, van theater, van voorzichtig uitproberen, van gekheid, van muziek en festivals, kleuren de stad mooier. De overheid moet zich onthouden van een inhoudelijk oordeel, laat staan veroordeling van welke kunstvorm dan ook.

Maar als niet alles bekostigd kan worden, mag een cultureel initiatief dan getoetst worden op zijn bijdrage aan bepaalde doelen / effecten?

Als een beroep wordt gedaan op publiek geld, dan mag wat mij betreft aannemelijk worden gemaakt, dat het initiatief of de organisatie in kwestie een bijdrage levert aan doelstellingen van enig gemeenschappelijk belang. Verwarring en verwondering is het minste. Dat doet een boeket van de buurvrouw ook met mij, maar ze krijgt er niets voor van het stadhuis. Daarnaast graag een paar toetsbare elementen. Moeilijk te formuleren, maar niet ondoenlijk als je ervoor bent aangenomen.

Dat vereist visie, lef en creativiteit: Als iemand cultuurBELEID zou hebben ontwikkeld, zou er per aanvraag een toets mogelijk zijn of subsidie gerechtvaardigd is en in welke mate. En zo zou de gemeenteraad zich niet hoeven bezighouden met het lukraak schuiven met tientallen duizenden euro's. Een toets op afstand zou volstaan.

△MARGOT COOIJMANS△

Podium

ER IS EEN LICHAAM DAT DANST. ZIJ DOET NOG HEEL VEEL ANDERS, MAAR OOK: ZE DANST. HET IS MISSCHIEF ZELFS ZO DAT DANSEN IS WAT DIT LICHAAM HET LIEFSTE DOET. DAAROM DANST DIT LICHAAM VOORBEDACHT EN ONBEDACHT TUSSEN DE BEDRIJVEN DOOR. SOMS OP EEN DUIN, LANGS EEN PAD, IN BETONNEN KARKAS MET GRAFITI EN ROESTIG STAALDRAAD, OP EEN VLOER VAN EEN STUDIO, EEN INCIDENTEEL THEATER OF ANDERS WEER OP EEN VELD. OF IN EEN VOERTUIG ALS HET KAN, BINNEN EEN RUIMTELIJK BEGRENSD KADER.

Dat gaat bijvoorbeeld zo: vier gebogen benen strekken zich, zoekend naar evenwicht op de tenen. De ruggen zijn gekromd, de armen bungelen. In hun midden vormt zich warmte. De lichamen verwijderen zich met kleine beetjes van elkaar, niet ver, want dat kan niet in die zwarte omgeving die hun territorium is. En dat willen ze ook niet, omdat ze bij elkaar horen, in deze dans. De twee hobbelende lichamen duwen de billen langzaam naar de ramen, de randen, inspelend op elkaar, op de omgeving die voorbij gaat aan de andere kant van het raam. Lichamen die langs het plafond en over de vloer, over de zijdeuren, maar dan ook naar buiten, over de stoep heen vloeien. De deur slaat dicht. Liggend, het hoofd naar beneden, het hart hard kloppend, maar met oog voor het platte steentje vlakbij een neus. Dan springen de lichamen op, rennen blootsvoets de hoek om en wachten onzichtbaar hijgend in de houding.

De deur gaat open, en slaat weer dicht. Nog een keer: ze staan in elkaar, naast elkaar, in de hoek. Muziek klinkt, de motor start, een arm bungelt en de lichamen zetten zich schrap, geleidelijk meegaand op de bewegingen van wielen en carrosserie over een drempel, een weg, door een bocht. Straks komt er nog een bocht, een brug over water, een afslag langs een huis, een café, een toren. De voeten tasten de grenzen af. De handen zoeken elkaar, en verwijderen zich. Heel!, zegt het gezicht, indringers in mijn gebied. Hoe dichtbij komen zij, wat doet dat met mij? Moet ik een signaal geven, zal ik de boel verkennen? Of niet? Een nek omhoog, een blik naar buiten, een blik naar binnen, verbazing, verwondering, irritatie, verwondering. Vanuit een teen, een enkel, een knie, een heup, een buik, een borst, een arm, een rug, een hals strekt het zich, kruipt het over elkaar, laat het ademstoten vloeien. Een oppervlakte – steen, stoffig fluweel, glas, hout – kan zo goed voelen aan je wang, of aan je hand of schouder. Een geur, een geluid kan zoveel impulsen geven. Net als hetgeen dat je ziet (een samenzijn, stoplicht, plaszerk, bomenrij). Maar die aanwezigheid van die ander, wat doe je daarmee? Misschien vinden de lichamen het niet langer aangenaam, of: misschien hebben zij hun blik verbreed. Maar plots zijn ze verdwenen, hups, naar beneden gegleden, en later de hoek om gevlogen. Om verder te dansen, als het podium zich weer aandient. En als het zich niet aandient, dan zoeken ze het.

Een dans als deze kan zomaar opduiken, bijvoorbeeld in de rijdende zwarte slee die Kunstlimo is. Het kan verkeren dat er mensen instappen, onbevange, en later: verrast. Het kan dan ook zo zijn dat de twee lichamen van binnen genot voelen, zich daar nauwelijks van bewust, maar toch. Want zij dansen, zij voeren uit wat zij van binnen naar buiten hebben gemaakt. Dit kan. Maar dit kan alleen als het kan. En het moet kunnen, want het brengt zoveel, aan haar en aan hun en aan zij die onbevange in die zwarte slee stappen. Het kon, op Franje Festival. En daarna kan het weer.

▲ROMY JOCHEMS▲

TIM DEN BESTEN (ROTTERDAM, 1987) WERD IN KORTE TIJD NET ZO BEKEND ALS DE GEMIDDELDE BELSPELPRESENTATRICE DANKZIJ ZIJN SEKSCOLUMNS IN JONGERENKRANT TED, PRESENTATIEPERIKELLEN IN HET PROGRAMMA JEWEEETED (TMF/101TV), EN VOORLEESSESSIES BIJ GIEL BEELEN.

Breezahn 4 Evahh!

Ik stak over aan de achterkant van het Centraal Station en een meisje met felgeel geblondeerde haren liep mij vanaf de overkant van het zebrapad tegemoet. “Kiiijijk in gootsnaam waa je leeeeuft!” riep ze. Ik keek haar na. Haar gouden sieraden, die als kerstversiering aan haar lichaam hingen, verblindden mij, haar kauwgumkauwende wangen deinden mee op het ritme van haar borsten.

Ik vervolgde mijn weg en in mijn hoofd hing het meisje – als een knuffel in een grijparm op de kermis – boven mijn hokjesgeest. Ik voelde via mijn oren een glimlach opkomen. Het meisje was met een doffe klap in mijn hokje met de grote gouden B belandt. Een Breezerslet! Al sinds ik me kan

herinneren heb ik een oprechte fascinatie voor meisjes die naast het pijpen voor Breezers-principe ook een hele subcultuur hebben ontwikkeld.

De eerste tekenen van het Breezersletisme merkte ik op toen meisjes op school – toen nog gewoon sletten zonder Breezer – in de pauze stonden te paaldansen tegen de kapstokken tussen de kluisjes. De meisjes (van rond de veertien jaar) hadden één ding gemeen: ze zagen er allemaal uit alsof ze al zes huwelijken achter de rug hadden.

Om tE CoMmUniCerUhhh OnTwiKkelDuhh De BrEeZaHhHSIEtTuHh ZellUfS Un EiGuhHh TaAllI. Zo konden ze altijd snode slettenplannen smeden via MSN, zonder dat iemand anders er ook maar iets van

zou snappen. Het was een ongekende succesformule en vele meisjes sloten zich aan bij de slettology. Ondanks dat het door alle kritiek wel steeds moeilijker werd om hun levensstijl te behouden voor toekomstige generaties, is hen dat tot op de dag van vandaag wél gelukt.

“Maar wat is nou het succes van die hele Breezahn-lifestyle?” vroeg iemand me laatst.

Ik antwoordde dat ik denk dat het de herkenbaarheid van de Breezerslet is: Ze lijken allemaal op elkaar. Zo is McDonalds ook groot geworden: iedere vestiging ziet er hetzelfde uit en een knaller kost altijd een euro. ▲TIM DEN BESTEN / DEAVONTURENVANTIM.NL▲

Harmen Zijp en Ron Jagers hebben geruime tijd via de email een openbare discussie gevoerd, waarvan verslag gedaan werd op de website www.maarwaaromdan.nl. De hele discussie + de reacties zijn daarna te lezen.

Maar waarom hoe dan?

BESTE RON,
IN DE AFGELOPEN DRIE JAAR HEBBEN WE
REGELMATIG VAN GEDACHTE GEWISSELD OVER
KUNST EN POLITIEK IN AMERSFOORT. BEGON-
NEN MET EEN OPENBARE BRIEFWISSELING EN
EEN ANALYSE VAN DE PARTIJPROGRAMMA'S,
DAARNA DENKSNACKS EN EEN EXCURSIE NAAR
LEIPZIG, EN UITEINDELIJK DE 'BURGERMOTIE
KUNST', DIE TE LEZEN IS ALS EEN BEKNOPT
SAMENVATTING VAN AL HET GESCHREVENE,
BESPROKENE, GEDACHTE. IK ZAL DAAR NIET
VERDER OVER UITWIJDEN. GENOEG OVER HET
WAAROM! HET IS ALLEMAAL TERUG TE VINDEN
OP WWW.MAARWAAROMDAN.NL

De grote vraag is inmiddels niet meer waarom kunst en politiek met elkaar te maken hebben, maar wat er in de praktijk van terecht komt. Hoe staat de kunst er in Amersfoort voor anno 2008?

Allereerst lijkt de politiek een stuk meer betrokken bij de discussies over cultuurbeleid. De meeste politieke partijen nemen nu een cultuurparagraaf op in hun verkiezingsprogramma. Op initiatief van de raad kwam de motie Kunstmest. En een aantal aanbevelingen uit de burgermotie lijkt te zijn opgenomen in de nieuwe cultuurnota.

Nu kun je altijd vragen stellen bij de kwaliteit van de beleidsvoorstellen, de reikwijdte van de gepresenteerde visies of het nivo van de raadsdiscussies. Maar het feit dat er gediscussieerd wordt is een groot winstpunt. Zo lag de wethouder voor cultuur het afgelopen jaar flink overhoop met de gemeenteraad over de nieuwe cultuurnota en het Mondriaanhuis. Bravo!

Ook siert het de opstellers van de cultuurnota dat zij een vergelijking hebben durven opnemen van het cultuurbudget van een aantal Nederlandse gemeenten tussen 100.000 en 150.000 inwoners, waaruit blijkt dat "van de negen vergeleken gemeentes er slechts twee zijn met een lager bedrag per inwoner dan Amersfoort". Kortom: Amersfoort bungelt onderaan de ranglijst.

Aan de andere kant: uit een recent landelijk onderzoek onder de gemeenten met meer dan 50.000 ingezetenen bleek

dat Amersfoort de minste ambtenaren per 1000 inwoners telt. Afhankelijk van politieke gezindte betekent dit boven- of onderaan de ranglijst. Maar de relatie met die andere vergelijking geeft toch te denken: is er een verband? En zo ja, wat is oorzaak, wat gevolg? Zijn de ondermaatse Amersfoortse bestedingen aan cultuur het gevolg van een ambtenarenapparaat dat domweg te klein is voor het fatsoenlijk vormgeven en uitvoeren van cultuurbeleid? Of beknibbelt onze stad stelselmatig op niet vitaal geachte onderdelen van de begroting en heeft dat tevens geresulteerd in een verminderd ambtenarenbestand?

Linksom of rechtsom: inzicht is het begin van verandering. Laten we blij zijn met dit soort vergelijkingen die een beetje houvast geven in het denken over abstracte materie als cultuurbeleid of ambtenarij. En laat er fel en hartstochtelijk gedebatteerd worden ten stadhuis. Opdat de beste moge winnen. En dat de verliezers scherper moge worden.

Tot zover de politiek. Hoe staat het met de kunstenaars? Wat bovenal op valt is dat de politiek weliswaar wakker is geworden en zich in de arena heeft begeven, maar dat de kunstenaars in dat debat hoegenaamd ontbreken. Waar waren de individuele kunstenaars tijdens de inspraakronde over de nieuwe cultuurnota? Wie het verslag van de gemeentelijke website leest (het is even zoeken, maar het is er heus*) komt er achter dat er vooral vertegenwoordigers waren van enerzijds structureel gesubsidieerd instellingen en anderzijds vrijwilligersorganisaties. Hoe kan dat?

Wie het stadhuis verlaat en zijn oor te luisteren legt bij de kunstenaars komt er

snel achter dat er simpelweg vaak geen tijd voor is omdat het kunstenaarsbestaan dagelijks op het spel staat, en er dan weinig ruimte is voor de lange termijn waar de politiek zich mee bezig houdt.

Om het gat dat gaapt tussen de realiteit van de politieke bestuurders en die van de kunstenaars te illustreren haal ik graag het voorbeeld aan van een recente wethouder cultuur die een geslaagd cultuurbeleid omschreef als 'zorgen dat de kunstenaars net niet creperen'. En een bekende Amersfoortse ondernemer die geroemd wordt om zijn politieke en culturele engagement is zelfs van mening dat kunstenaars gebaat zijn bij een smalle beurs en dat overvloedige middelen de creativiteit belemmeren.

Aan de andere kant staat de kunstenaar die probeert iets op te bouwen, bereid is daar hard voor te werken, maar zich geconfronteerd ziet met een stad waar de oude industriële gebouwen (die immers zo geschikt zijn als werkruimte) in rap tempo worden gesloopt of omgetoverd tot dure woningen of kantoren. De beste deal is vaak een tijdelijk huurcontract voor de tijd die de architect van een projectontwikkelaar nodig heeft om het maximaal aantal vierkante meters woongenot in te tekenen, of als er nog geen vastomlijnde plannen bestaan dan voor de zekerheid maar niet langer dan een of twee jaar.

Die tijdelijkheid maakt het echter onmogelijk te investeren en iets op te bouwen, en bovendien moet ook voor een pand met sloopbestemming vaak (anders dan de meeste mensen denken) een niet geringe huur worden opgebracht. Niet zelden wordt die verdiend (en niet uitgekeerd zoals wederom veel mensen denken) met

nevenactiviteiten, want voor de meeste kunst bestaat er geen snelle winst: er moet lang aan kwaliteit en een eigen stijl worden gewerkt voordat daar in financiële zin de vruchten van geplukt kunnen worden. Maar ook die noodzakelijke nevenactiviteiten dragen er toe bij dat er maar langzaam iets kan worden opgebouwd. Laat staan dat er kan worden meegedebatteerd op het stadhuis.

Dit betreft niet alleen de individuele kunstenaars, maar ook zij die zich voor hen inzetten. De Staalkaart verdwijnt in zijn huidige vorm mede door gebrek aan ondersteuning. Bolwerk Kleine Koppel 31 lijkt voorlopig vooruit te kunnen. Maar de zoektocht van d*Amor naar ruimte duurt al ruim twee jaar. De Laswerkplaats lijkt te worden gesloopt per 2010, en dan loopt ook het huurcontract af voor de kunstenaars in de voormalige fabriek van Warner & Jenkinson. Hetzelfde laken een pak bij de kunstenaars van Artré in de voormalige polikliniek. De kunstenaars in het Akzobouw konden na een jaar al opstappen.

Ik constateer voorzichtig dat er weliswaar een groter cultureel zelfbewustzijn is gegroeid, maar dat de beleidspraktijk daar nog bij achter blijft. Op hoog niveau is het soms nog ouderwets handjeklap, en ligt de focus bij aan een paar gesubsidieerde blikvangers terwijl de kunstenaars van morgen hun vertrek uit de stad voorbereiden. En het nijpend tekort aan ambtenaren maakt het er natuurlijk niet beter op. Het wordt me langzaam duidelijk dat we verder moeten naar de vraag die wacht achter de vraag naar het Waarom: het moet nu gaan over de vraag 'maar hoe dan?'

Een goed begin zou kunnen zijn de huisvesting van kunstinitiatieven ter hand te nemen, aangezien dat met enige creativiteit zonder veel financiële pijn gedaan kan worden, mits er actief (gemeente)beleid op wordt gevoerd. KunstenaarsLogies geeft hiervan een mooi voorbeeld (zie de advertentie elders in deze krant). Maar het trefwoord 'atelierbeleid' op de gemeentelijke website levert een ontroerende one-liner op: 'Er zijn geen resultaten gevonden'

groet, Harmen.

* Wie een indruk wil krijgen van de kloof tussen burger en bestuur probeer het verslag van die bijeenkomst zelf te

vinden op de website van de gemeente amersfoort.
juiste oplossing: ga naar de website www.amersfoort.nl, tik een willekeurig woord in het zoekveld, klik daarna op de link 'U kunt ook zoeken in Bestuursinformatie' onderaan het scherm met resultaten, tik in het nu volgende scherm met resultaten het trefwoord 'cultuurbeleid' en kies van resultaten de link naar 'Nieuw Amersfoorts Peil, kadernota voor het cultuurleid' (blijna onderaan). Volg nu onderaan

Per Expressie op de wagenwerkplaats.

WAT IN 2001 OP EEN ZOLDERKAMER BEGON ALS EEN LEUK INITIATIEF VOOR EEN JONGEREN TOTAAL FESTIVAL IN STADSHAL DE FLINT. MONDE UIT IN EEN STICHTING MET JAARLIJKS TAL VAN KUNSTZINNIGE

AKTIVITEITEN, EEN JONGERENPRODUCTIERUIMTE OP DE WAGENWERKPLAATS, EN EEN NOG STEEDS GROEIENDE GROEP MENSEN DIE DIT ALLEMAAL MOGELIJK MAAKT. DE VRIJWILLIGE PER EXPRESSIE KROEW

BESTAAT VOOR EN DOOR JONGE AMERSFOORTERS.

Voor het 7e jaar op rij was het 20 september wederom raak, festival Per Expressie.. Het jaarlijks terugkerend festival van Per Expressie waar het allemaal om begon.

Een ware metamorfose van een stukje NS wagenwerkplaats, de achtertuin van Per Expressie. Enorme decorstukken en leuke tenten gaven het deels kaalgegraven stuk rangeerterrein een prachtige en onwerkelijke uitstraling. Een super decor voor de in grote getale aanwezige jonge kunstenaars en artiesten om hun ding te laten zien. Van podiumkunsten tot beeldende kunst en

alles wat zich daar tussen bevindt. Als het aan Per Expressie ligt worden alle mogelijke kunstvormen gemengd, en komen jonge mensen bij elkaar om gezamenlijk hun eigen ding te doen. Rilekst!

De Wagenwerkplaats moet volgens de visie van Gemeente Amersfoort in de toekomst een broedplek worden voor kunstenaars; zowel amateur als professioneel. Een hele uitdaging voor Amersfoort. Wanneer dit gerealiseerd gaat worden, en wie er uiteindelijk een plekje krijgt op het fel

begeerde terrein is nog onduidelijk. Per Expressie ziet vandaag en in de toekomst voldoende mogelijkheden binnen deze visie een rol te vervullen bij de realisatie van een deel van deze broedplek.

Stichting Per Expressie werkt inmiddels al jaren aan, en draagt bij aan een groeiende jongerencultuur met veel eigen creatief culturele initiatieven en uitpattingen in Amersfoort.

Maar wil de NS dit eigenlijk wel? Is de NS in staat om op hun terrein (jonge) dynamische organisaties de ruimte te bieden die nodig is om te "broeden" en te laten ontplooiën. Is het behouden van een eigen identiteit en voorkeur wel realiseerbaar op een hip en centraal punt als de Wagenwerkplaats in Amersfoort? Hoeveel ruimte biedt Amersfoort werkelijk momenteel?

AILONA DE KRAKER & RICHARD VAN DE KAMP

Foto's: Anne de Vries & Izabel Kapteyn

ZESENDERTIG IS OUD VOOR EEN HOND

DE LAATSTE TIJD PISSEN ERIETS TE VEEL MENSEN

IN MIJN SPREEKWOORDELIJKE ZWEMBAD,

Balkenende, Donner, Evert Santegoed, kandidaten zonder X-factor, juryleden die vertellen dat ze de X-factor inderdaad niet hebben, kandidaten met de X-factor, Nick en Simon, telemarketeers, reclamemakers in het algemeen, zwevende kiezers, de uitvinder van speakers op mobiele telefoons, scholieren die daar heel hard, hele slechte muziek uit laten komen, Winston Gerstanowitz, racistische taxichauffeurs. Dat laatste is tegenwoordig al een pleonasme, net als witte sneeuw en anale kontseks. Een leraar Nederlands vertelde me dat hij hiermee sinds kort de betekenis van een pleonasme uitlegt.

Waarom is dit allemaal in mijn leven, en hoe is het daar gekomen? Heb ik ze toegelaten, of hebben ze die plek zelf opgeëist? Is mijn mentale spamfilter achterhaald? Of ben ik gewoon te teerhartig, en dien ik al deze lelijkheid te kunnen verdragen?

Nog een voorbeeld. Ik loop laatst met een vriendin langs een terrasje. Een shabby sportschool type zegt op luide toon tegen zijn tafelnoot, gebarend naar mijn vriendin, "Volgens mij heb ik dat wijf een keer geneukt". "In je dromen, rukkertje" bedenk ik me als we dertig meter verder zijn. Op het

moment zelf zijn we allebei, maar vooral ik, met stomheid geslagen.

Waarom zegt zo'n gozer dat? En hoe haalt ie het in zijn lege hersenpan om het te zeggen? Ik wil hem op zijn bek slaan, maar dat gaat absoluut geen indruk maken. Bovendien wil ik niet in een adem genoemd worden met Kerwin Duinmeijer en Meindert Tjoelker. Toch komt mijn neiging tot geweld me zeer zinvol voor. In gedachten zet ik een pistool tegen zijn hoofd. Zo'n lekker zwaar, halfautomatisch pistool dat goed in de hand ligt. Zonder aarzelen haal ik de trekker over, neem een slok van zijn bier, leg een tientje neer voor de rekening, en loop verder of er niks gebeurd is. Gelukkig, staan er tussen droom en daad wetten en praktische bezwaren. Het is me de heisa niet waard, laat staan het tientje. Waarom kan je niet met zo'n gast naar de huisarts? Dat je dan zegt;

"Dokter, hij is vals geworden. En hij verliest urine, althans na een avondje stappen plast hij in portieken". "Ach meneer, ik begrijp het. Ik zal hem uit zijn lijden verlossen. Zesendertig is ook al heel oud voor een hond."

Je aait hem nog een laatste keer zacht over zijn kale schedel, terwijl de dokter zoekt naar een geschikte ader, en dan slaapt hij vredig in.

Echt, de wereld wordt er mooier van, en mijn zwembad een stuk schoner.

Bouke

het eerste atelier van Mondriaan in Parijs

Mondriaanhuis, museum voor constructieve en concrete kunst!

ER WAS VEEL GEDOE DE AFGELOPEN TIJD. GEDOE RONDOM HET MONDRIAANHUIS. MOET HET MONDRIAANHUIS EEN MUSEUM WORDEN VOOR CONSTRUCTIEVE EN CONCRETE KUNST, OF MOET DIE AMBITIE AFGEBOUWD WORDEN TEN GUNSTE VAN EEN REGIONALE GALERIEFUNKTIE. IN DE HELE DISCUSSIE BLIJFT EEN DING ONBESPROKEN. WAT IS HET NUT VAN DE CENTRALISATIE VAN DE MUSEA MIDDELS EEN FUSIE? IN DE KUNSTEN HEBBEN WE ONAFHANKELIJKE, DWARSIGE TYPES NODIG. GOOIEN WE MET AL DIE CENTRALISATIE NIET HET KIND MET HET BADWATER WEG?

Kort samengevat wil de wethouder voor cultuur dat linksom, dan wel rechtsom, het Mondriaanhuis fuseert met Amersfoort-in-C. In eerste instantie werd geld aangevoerd als reden: het Mondriaanhuis zou bijna failliet zijn. Fusie en afbouwen van de museale ambitie zou de remedie zijn. Het meest opvallende in de discussie, is dat de wethouder als voorstander van de fusie in zijn raadsinformatiebrief niet inging op het verlies dat de afbouw van de museale ambitie met zich mee zou brengen. Immers, het Mondriaanhuis heeft zich in de loop der tijd opgewerkt tot een (inter)nationaal erkend en gewaardeerd instituut en de stap naar een museum voor constructieve en concrete kunst zal die positie alleen maar versterken. Klaarblijkelijk regeerde voor de vakantieperiode de boekhouder en niet de culturele (inter)nationale ambitie.

Tegenover dit managementdenken zette de directrice van het Mondriaanhuis "het sterke merk". Zij gooide de kont tegen de krib en verwoordde hardop de opvattingen van een deel van haar bestuur: "We willen het sterke merk. En als dat niet kan bij Amersfoort-in-C, dan maar als zelfstandige organisatie." En niet ten onrechte. Was de financiële situatie al niet zo beroerd als gedacht, dankzij de sponsor staat het er financieel een stuk rooskleuriger voor. Door de gemeenteraad aangespoord, keken de wethouder en het bestuur van Amersfoort-in-C opnieuw naar de situatie. En zie, ze zijn er uit. Amersfoort moet kiezen voor het sterke merk.

Allereerst kunnen we onszelf geluk wensen met deze koerswijziging. Datgene

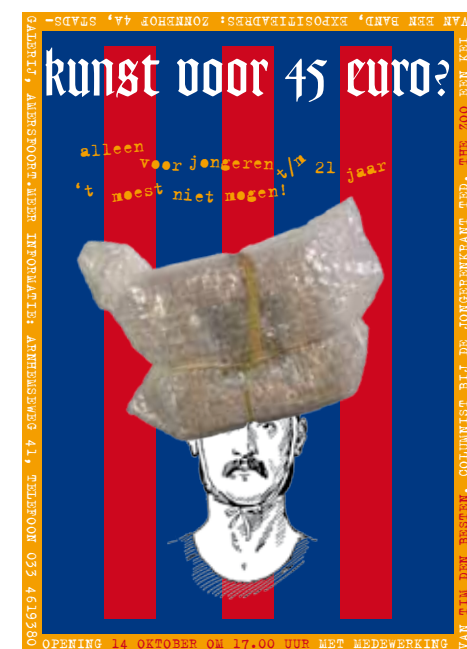
wat in het Mondriaanhuis is opgebouwd kan verder ontwikkeld worden. Maar er blijven nog vragen voor de toekomst liggen. Amersfoort mag zichzelf gelukkig prijzen, dat de directie van het Mondriaanhuis gekozen heeft voor de inhoud en zich daar sterk voor heeft gemaakt. Chapeau! Had zij dit niet gedaan, dan was het Museum voor constructieve en concrete kunst exit geweest. Juist het feit dat het Mondriaanhuis nog een onafhankelijke, niet-gefuseerde instelling is, maakte het mogelijk dat de directie de kat de bel aanbond. Juist in de kunsten is het van belang dat mensen vrij zijn om zich in het debat te begeven.

De wethouder wil linksom, dan wel rechtsom een fusie van het Mondriaanhuis met Amersfoort-in-C. Het ziet er naar uit dat het hem dat wel gaat lukken. Maar hopelijk realiseert hij zich dat het "sterke merk" geen resultante is van de fusiesprekingen maar van een eigenwijze, onafhankelijke directie. Dankzij de actie van de directie van het Mondriaanhuis is de discussie verschoven van een managementvraagstuk naar discussie over het niveau van het museale aanbod dat een stad als Amersfoort moet bieden gezien haar Europese aspiraties. Het Mondriaanhuis is een. De versteviging van het aanbod van Kade in overeenstemming met Amersfoorts Europese ambities is de volgende stap. En om dat te bereiken hebben we mensen van een inhoudelijk kaliber nodig die niet te beroerd zijn om de kat de bel te blijven aan binden. **▲RON JAGERS▲**

HOVEEL TALENT KAN EEN STAD HERBERGEN?

Ruwan Heggelman (ex-deelnemer Short Encounters en één van de mensen aan theater De Lieve Vrouw een Moevietalkavond wijdde) heeft deelgenomen aan een kortfilm programma (Delta Shorts) van Film By The Sea te Vlissingen.

Inmiddels is de winnaar bekend. Het is niet Ruwan, maar filmkenners die zijn film "Hart" zaterdag gezien hebben, vonden het echt heel goed. Het is sowieso een hele prestatie om voor dit programma geselecteerd te worden! Ruwan maakt met rproductie heel wat films en "hart" zal zeker zijn laatste niet zijn. Amersfoort kan hier nog veel van verwachten. Neem alvast een kijk op: www.rproductie.nl

Kunst voor jongeren

De Staalkaart Amersfoortse Kunstenaars biedt al een heel aantal jaren een onderdeel dat zich mag verheugen in een grote populariteit: kunst te koop voor slechts € 45,-. Nu de Staalkaart na 9 jaar stopt is het de vraag wat er met dit project gaat gebeuren. Het zou toch zonde zijn als zo'n initiatief om kunst binnen het bereik van jongeren te brengen, ook zou verdwijnen. Te meer omdat het project meer omvat dan alleen maar kunst verkopen voor een vreselijk laag bedrag. Voorafgaand aan de verkoopexpositie kunnen getalenteerde jongeren (vaak geselecteerd door de docenten beeldend uit het voortgezet onderwijs) stage lopen bij een van de Amersfoortse kunstenaars. Zij kunnen direct de beroepspraktijk van de beeldend kunstenaar ervaren. Tot aan de verkoop van werk. Want wat zij maken hangt broederlijk en zusterlijk naast het werk van de professionele kunstenaars tijdens de verkoopexpositie.

HET HUIS VOOR DE AMERSFOORTSE KUNSTEN

HET BESTUUR VAN DE STICHTING STADSGALERIJ HEEFT ONLANGS BIJ DE WETHOUDER VOOR CULTUUR, DHR. A. KRUIJT, HET PLAN AANGEBODEN OM TE

KOMEN TOT EEN HUIS VOOR DE KUNSTEN IN AMERSFOORT. WIJ DRUKKEN HIER HET INTEGRAAL DE TEKST VAN DIT PLAN AF.

De ontwikkeling van de kunst vindt steeds meer plaats binnen projecten en performances, waarbij door o.a. het gebruik van multi-media de gebruikelijke monodisciplinaire aanpak steeds vaker ingeruild wordt voor een multidisciplinaire aanpak, door één kunstenaar of door een samenwerking van meerdere kunstenaars. Zgn. 'Cross-overs' worden steeds belangrijker als basis voor de verdere ontwikkeling van de creativiteit en de kunst. Dit vraagt in een stad als Amersfoort om een plek waar deze ontwikkelingen en vormen van samenwerking gestimuleerd en manifest gemaakt worden: een 'Huis voor de Amersfoortse Kunsten'.

Dit Huis kan dienen als ontmoetingsplek, als laboratorium en als expositieruimte, als expertisecentrum en als plek waar bezoekers kennis kunnen nemen van de resultaten: door exposities, debatten, films, open ateliers, performances en optredens. Bovendien

kunnen hier kunstwerken aan de man of vrouw gebracht worden

Het Huis zou geëxploiteerd kunnen worden door de stichting Stadsgalerij. Zij zou daarin nauw samen kunnen werken met de stichting Kunstrijke en de stichting Jonge Kunst. Verder zijn naast de Amersfoortse kunstenaars een aantal Amersfoortse organisatie mogelijk geïnteresseerd in één of andere vorm van samenwerking, zoals bijv. de stichting Literaire Evenementen Eemland (SLEE), het architectuurcafé, De Ploegh en anderen.

De ideale plek om een dergelijk Huis te huisvesten zou het Rietveldpaviljoen aan de Zonnehof zijn. De transparantie van het pand voldoet helemaal aan de wens tot realisatie van een toonkamer van de Amersfoortse Kunsten. Bovendien wenst Amersfoort zich een publieke en culturele invulling van het paviljoen, ook als het tijdelijk daarin gehuisveste

Armando museum weer naar zijn oude plek is teruggekeerd.

Wij onderzoeken op dit moment in hoeverre het mogelijk is om op basis van samenwerking van bovenstaande stichtingen en verenigingen tot een haalbaar initiatief te komen. De samenwerking met een particuliere horecavoorziening sluiten we daarbij niet uit. Verder zijn de voorwaarden waaronder de Gemeente het paviljoen ter beschikking zou willen stellen van belang. Daarnaast zal een belangrijke particuliere financier gevonden moeten worden om het plan te kunnen realiseren.

Wij zullen hierover binnenkort het gesprek met de Gemeente gaan voeren. De wethouder heeft aangegeven welwillend tegenover een gedachtewisseling over dit initiatief te staan.

Amersfoort, 14 september 2008

STADSGALERIJ

De stichting StadsGalerij is de uitgeefster van de *StaalKaartKunstenKrant*. De *StaalKaartKunstenKrant* verschijnt 3 x per jaar.

CORRESPONDENTIEADRES:

Zonnehof 4a, 3811 NC Amersfoort

WEBADRES:

www.stadsgalerij.nl

PROGRAMMA STADSGALERIJ 2008:

Kunst voor 45 euro

De gemeenteraad en kunst

Hoe Ron en Theo Kerstmis vierden

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

Simone de Boer

Ilona de Kraker

Ron Jagers

Jelle de Bruijn

Dick Cools

Caspar Stalenhoef

Romy Jochems

Stormvogel

Muriel van der Heijden

Bouke Bruinsma

Harmen Zijp

DE STADSGALERIJ BUITENPOST:

De buitenpost van de StadsGalerij wordt telkens gestationeerd in een leeg kantoor- dan wel winkel-pand. Het afgelopen jaar zat de buitenpost in het AKZO-gebouw, maar deze is inmiddels weer ontruimd. Mogelijk kunnen we bij de volgende editie een nieuwe buitenpost melden.

EEN KOREAANSE KUNSTENARES. MET VEEL AMBITIE DIE ZICH MOEILIK LAAT DEFINIËREN.

How we know what we know? Ofwel zien we werkelijk wat we zien of denken we te zien wat we zien? Dat is wat de Koreaanse kunstenaar Suh Bo Kyung (27) zich afvraagt. Het is niet de buitenkant die van belang is maar wat beleeft een mens van binnen? Haar werk uit Korea is doorspekt van pessimisme. Een wantrouwen zit diepgeworteld en lijkt zelfs verankerd in haar zijn.

Nu zij een tijd in Amersfoort doorbrengt gaat er een wereld voor haar open. Letterlijk. Een Koreaan etaleert zijn leven niet. Een huis is met kleine ramen en die worden verduisterd. De Koreaanse houding richt zich naar binnen. Eenmaal achter de muren opent een Koreaan en geeft dan zijn ziel en zaligheid bloot.

Suh Bo Kyung wil zich als kunstenaar bewijzen. Maar dan niet voor het publiek. Ze is op zoek naar een innerlijke rust, ze wil in balans komen. Haar wens is om het

leven meer met open vizier te aanvaarden. Haar diepgewortelde wantrouwen moet vervagen en plaats gaan maken voor een positieve kijk op het leven.

Suh Bo Kyung maakt films met een boodschap. Een boodschap die wordt verpakt in beeld, geluid en een snelheid waarmee dat wordt getoond. Met haar films probeert ze suggesties te wekken, waarover mensen nadenken. Dat is ook de rode draad in haar werk. Kloppen de beelden, de taferelen die in scène gezet worden met de conversatie die gevoerd wordt? Horen wij woorden en zinnen die passen bij het gevormde oordeel over wat is gevisualiseerd?

Suh Bo Kyung ziet iedere ervaring als een kleine ontwikkeling. In het kunstenaarslogies is zij bezig met veel projecten die nog verder moeten worden uitgedacht. In Korea is iedere artistieke uitlating van haar met pessimisme ingezet. Nu ze een tijd in Nederland woont ondervindt zij een gevoel

van positivisme en dat zorgt vooralsnog voor passiviteit. Suh loopt over van ideeën maar weet deze nu niet om te zetten in werkelijke creaties. Het voelt onwennig want de basis lijkt verdwenen.

Het kunstwerk dat Suh in Nederland wil maken is vooral gericht op anderen. Suh zelf staat niet centraal maar de mensen die zullen meewerken, krijgen een belangrijke rol te vervullen. Suh zal vragen het beste in de mens naar boven te halen. Een groot schilderij dat zal bestaan uit meerdere doeken. Niet een boom maar de allermooiste boom en niet een bloem maar de allermooiste bloem. Acht grote canvas met 'allermooisten creaties'. Suh schildert zelf niet. Ze zal andere kunstenaars motiveren hun eigen schilderij te maken. Een creativiteit die ontstaat en niet is gekopieerd vanuit iets bestaands. Het idee heeft ze en ook kan ze dat idee visualiseren maar hoe het werkelijk eruit zal zien is niet te

voorspellen. En daar zal het ook over gaan. Creativiteit op haar beloop laten en daaruit iets moois laten ontstaan. Zullen de stijlen bij elkaar passen? Is er een bepaalde harmonie tussen de doeken te ontdekken? Vertellen de schilderijen veel of laat het eerder iets over aan de fantasie?

Na dit grote project zal Suh Bo Kyung weer terugkeren naar Korea. Met meer ervaringen die zij graag later in haar artistieke ontwikkeling hoopt terug te zien. En daar gemak van zal ondervinden. Een ontwikkeling die helpt te relativiseren. Een ontwikkeling die zelfs aanspoort tot het verleggen van grenzen.

Suh Bo Kyung ambieert. Maar geen ambitie naar buiten toe gericht. Het vinden van een innerlijke rust die haar in staat zal stellen anders te leven. Minder complex, met meer vertrouwen in de toekomst.

▲MURIEL VD HEIJDEN▲

publicatie

publicatiedatum: 18 oktober 2008

gemeente(n): Amersfoort

percelen: 3815 BC 183; 3812 WD 26; 3816 NG 24D

type bekendmaking: overzicht gebruikers kunstenaars- Logies

OPSOMMING NATIONALITEITEN EN IDENTITEITEN VAN GASTEN OVER DE JAREN 2007 EN 2008

Het dagelijks bestuur van kunstenaarslogies heeft ermee ingestemd de namen en nationaliteiten bekend te maken van de gasten die in de residentiewoningen verbleven lopende de periode tot oktober 2008:

- Bjørn W. Olesen, Denemarken
- Tina Andersen, Denemarken
- Teatro Pachuco, Verenigde Staten
- Tinei Mashaya, Zimbabwe
- Noemi Baumblatt, Duitsland/Oostenrijk
- Zdravko Horvat, Kroatië
- Maja Rozman, Kroatië
- Luzie Edelhoff, Duitsland
- Martina Miholic, Kroatië
- Linda O'Keefe, Groot-Brittannië
- Nikos Varytimiadis, Griekenland
- Gabriela Suarez, Argentinië
- Pamela Schilderman, Groot-Brittannië
- Käthe Wenzel, Duitsland
- Saskia Hetzer, Duitsland
- Katharina Grilj, Oostenrijk
- Christiane Spatt, Oostenrijk
- Katya Grokhovsky, Australië
- Beatrice Cowern, Groot-Brittannië
- Kaija Hinkula, Finland
- Onishi Yasuaki, Japan
- Bo Kyung, Korea

De secretaris van de stichting stadsgalerij,
namens deze,

Ron Jagers, directeur-generaal atelierbeleid

Harmen G. Zijp, hoofd internationale betrekkingen

Opleiding Lichte Muziek Amersfoort

In dit licht bezien wekt het geen bevreemding, dat de gemeente de komst van een eigen kunstvakopleiding in Amersfoort op prijs zou stellen. Gezien de binding van Amersfoort met jazz, ligt het voor de hand om te denken aan een opleiding lichte muziek. Stichting Keistad Jazz wil de mogelijkheid onderzoeken of het haalbaar is om zo'n opleiding in Amersfoort te huisvesten. Er hebben inmiddels gesprekken plaatsgevonden met de gemeente, die een beleidsmedewerker heeft aangesteld om de haalbaarheid en het politieke draagvlak van deze vorm van kunsteducatie in Amersfoort te onderzoeken. Alexander Beets, zelf directeur van het opleidingsinstituut IMMER en als raadgevend docent betrokken bij de succesvolle Fontys Rockacademie in Tilburg, acht een dergelijke opleiding in Amersfoort niet alleen wenselijk, maar ook haalbaar op korte termijn. "Ik zie een opleiding lichte muziek in Amersfoort als het logische gevolg van de ambitie van Amersfoort zich te profileren als eerste jazzstad van Nederland. Ik opteer voor het model van de Fontys Rockacademie, waar het muziekinhoudelijke aspect gecombineerd wordt met een opleiding cultureel ondernemerschap. Dat is buitengewoon belangrijke knowhow voor de aanstormende professional, direct toepasbaar in de praktijk." **ASTORMVOGEL**

staalkaart **Kunstenkrant**

afmetingen

tabloid formaat 26,0 x 39,0 cm
full color
courant druk
oplage 5.000 exemplaren
verspreidgebied regio Amersfoort

standaard advertentiematen

245 x 370 mm (staand)
245 x 185 mm (liggend)
120 x 185 mm (staand)
120 x 90 mm (liggend)

alle prijzen ex. 19% btw

contact

uw.advertentie@stadsgalerij.nl
postadres: Appelmarkt 17 A, 3811 CT Amersfoort

THEATER FILM CAFÉ DE LIEVE VROUW

www.liejevrouw.nl

Verbouw of nieuwbouw van uw cultuurgebouw? DHV ondersteunt u bij de uitwerking van visie & concept, haalbaarheidsstudie, locatieonderzoek, programma van eisen, ontwerp, kostenadvies, bouwmanagement en beheer.